

KRANJSKI ZVON

ŽUPNIJSKI LIST ZA KRANJ IN OKOLICO.

Izdaja: mestni župni urad v Kranju.
Izhaja zadnji teden v mesecu.

L. 1935. Št. 8.

Posamezna šte. 1 Din.

Evharistični kongres

Evharistični kongres v Ljubljani je potekel nad vse sijajno. Pokazal je, da je v našem narodu zasidrana globoka vera v Gospodovo pričujočnost v Najsvetejšem zakramentu. Veličine kongresa skoro ni mogoče popisati; le oni, ki je videl sam, more imeti pravi utis o kongresnih slovesnostih.

Kranjska, šmartinska in besniška župnija so pri slovesnem sprevodu ea zaključku kongresa imele svojo skupino, ki je bila tako številna, da je po številu prekašala celo nekatere dekanije. Na čelu skupine so šli mašni strežniki v cerkvenih oblekah in z zastavo Marijinega vrtca, za temi zastave cerkvenih in kulturnih organizacij, kranjska godba, moške narodne noše, moški in simbolična skupina, pevci, duhovščina, ženske narodne noše in ženske sploh.

Posebno pozornost je zbudila kranjska simbolična skupina sv. rožnega venca. Pet belih svilnatih zastav s slikami veselega rožnega venca je nosilo pet belo oblečenih deklet iz dekliške Mar. družbe, nato je neslo pet rdečih zastav s slikami žalostnega rožnega venca pet rdeče oblečenih kongreganistinj in nato pet modro oblečenih deklet s pet modrimi zastavami s slikami častitljivega dela rožnega venca. Za temi pa so nosili štiri fantje v narodnih nošah na nosilnici staro rožni-venko sliko znamenitega slikarja Wolfa. Ta simbolična skupina je povsod vzbujala zanimanje, bila pogosto fotografirana in je žela splošno priznanje. V Ljubljani je od te skupine mnogo razglednic. Imponirala je tudi kranjska godba na pihala, močan pevski zbor in velika skupina narodnih noš v našem sprevodu.

Tekom dveh dni se je kongresnih prireditev v Ljubljani udeležilo okrog 1800 do 2000 kranjskih župljanov.

Pri zaključni procesiji so žal mnogi rajši pasli radovednost, kakor da bi se bili udeležili procesije! Kljub temu pa je bila naša skupina v primeri z drugimi kar mogočna.

Najbolj učinkovita je bila nočna procesija mož in skupno sv. obhajilo na stadionu, katerega se je udeležilo tudi lepo število naših mož in mladeničev. Upajmo, da je ta mogočna verska manifestacija napravila velik utis tudi na one, ki se tako radi skrivajo, kadar

je treba sprejeti velikonočno obhajilo! Da bi nočna procesija in nočno obhajilo mož na stadionu Nikodemom dalo malo več korajže, da bi si upali tudi doma kaj večkrat k mizi Gospodovi!

V nedeljo dne 28. julija se je vršila v zahvalo za lepo uspeli evharistični kongres v Kranju slovesna zahvalna služba božja, katere se je udeležilo primerno število faranov.

Dr. P. S.

Franji Perničevi v spomin!

Na praznik sv. Rešnjega Telesa popoldan smo pokopali Franjo Perničevo. Kdo ni poznal in spoštoval tihe, skromne in nad vse pobožne gospodične? Prav je, da se je spomni tudi Kranjski zvon in ji na tem mestu napiše par vrstic v spomin. Pokojna je znala srečno in zadovoljno živeti, čeprav ji ni bilo mar za dobrote današnjega, toliko hvalisanega modernega življenja. Živela je iz svoje globoke vere in prav vera je bila tista, ki jo je napravila srečno za ta svet in kakor smo trdno uverjeni, tudi srečno za večnost. Vera je bila tista, ki jo je vzgojila v idealno osebnost, kolikor moremo sploh govoriti o idealnosti človeka na zemlji.

Pokojna Franja Perničeva je bila rojena v Kranju nju dne 8. februarja 1850. V Kranju je preživela celo življensko dobo 85. let. Že v zgodnji mladosti je izgubila očeta, katerega se je vedno z ljubeznijo spominjala. Ko se je njena mati drugič poročila, je bila istotako, kot očetu, tudi svojemu dobremu očmu iz srca vdana. Še v visoki starosti je vedno s spoštovanjem govorila o svojem dobrem očmu in mu bila hvaležna za vse, kar ji je dobrega storil. Zares, sveta ji je bila IV. božja zapoved. Hiša, v kateri je bila rojena in je rastla, je bila hiša globoke, iskrene vere, hiša molitve, v kateri sta bila versko življenje in molitev prva. V otroških letih, pri svojih starših in dobrem očmu je spoznala pokojnica lepoto verskega življenja in se tako utrdila v tem življenju, da je do smrti ostala zvesta verskemu življenju in ni nikoli niti malo krenila s te poti. Če prav bi se lahko poročila, je ostala samska in prav zato, da bi mogla bolje služiti Bogu in več časa porabiti za Boga in cerkev. Po očmovi smrti je morala prevzeti pekovsko obrt, katera je bila v hiši in je to obrt izvr-

ševala v splošno zadovoljstvo njenih odjemalcev. Ker je bila nad vse poštena in uslužna, je precej zaslužila, a denar pa je razdala v dobrodne namene.

Ker je bila že od mladega tako globoko versko vzgojena, je razumljivo, da je bila od vsega početka pri onih verskih in dobrodne organizacijah, kjer je šlo za čast božjo in pomoč bližnjemu. Ko še ni bilo v Kranju Dekliške Marijine družbe, se je vpisala v Marijino družbo v Šmartnem in pozneje pa v Kranju. Ostala je vzgledna članica Marijine družbe do konca življenja, ki ni najbrže nikdar zamudila shoda in pobožnosti Marijine družbe. Bila je nadalje velika častilka presv. Srca Jezusovega in presv. Rešnjega Telesa. Zjutraj je bila ponavadi prva v cerkvi in zvečer jo je zadnja zapustila. Njeno najljubše opravilo je bila molitev pred sv. Rešnjem Telesom, kjer je premolila ure in ure; ni je bilo sv. maše, katere se ne bi ona udeležila, če je le količkaj utegnila in ji je zdravje dopuščalo. Že vsa sključena in bolehnata je prihajala v cerkev in dolgo molila. Koliko je premolila in storila v čast božjo, ve pač edino le Bog, kateremu je tako zvesto celo svoje življenje služila. Navdušena za vse dobro, je bila tudi dolgoletna članica in odbornica III. reda sv. Frančiška.

Toda ona ni bila samo za sebe pobožna, ampak je iskreno želela, da bi bili tudi drugi ljudje pobožni in verni. Pobožnosti in vernosti pri drugih je pospeševala s tem, da je razširjala verske, nabožne liste. Nešteto potov je prehodila, ko je raznašala po hišah Bogoljuba, Glasnik Srca Jezusovega, Katoliške Misijone in še druge nabožne liste in knjige. Pri svoji obrti je precej zaslužila, toda denarja ni uporabljala za sebe, saj je sama zelo skromno in naravnost strogo živela. Denar, ki si ga je pridobila je razdeljevala v dobrodne namene. Posebno so ji bili pri srcu misojoni, naša župna cerkev, raznovrstne bratovščine in pa reveži, katerim so bile vrata njene hiše vedno na stežaj odprte. Marsikak tisočak je žrtvovala v dobrodne namene in sicer vedno tako, da levica ni vedela, kaj je storila desnica. Javne zahvale ni nikdar marala. Posebno rada je podpirala revne bogoslovce, ker je bila uverjena, da ji bodo hvaležni in bodo molili za njo. Še danes živi več duhovnikov v dušnem pastirstvu, katere je izdatno podpirala z denarjem kot bogoslovce.

Da bi mogla čim bolj pomagati revežem v Kranju, je že ob ustanovitvi tukajšnje Vincencijeve družbe stopila med delovne članice, kjer je delala nad 30 let. V početkih Vincencijeve družbe je bila duša te za Kranj tako potrebne družbe. V evidenci je imela kranjske reveže, jih obiskovala, tolažila in jim prinašala materialno in duhovno pomoč. Za njeno 30 letno vestno delo pri Vincencijevi družbi, je bila imenovana za častno članico in ji bila podarjena lepa diploma s sliko sv. Vincencija Pavelskega, zaščitnika Vincencijevih družb.

Brez pretiravanja moremo povdariti, da sta bila njen značaj in njeno življenje tako kristalno čista, kakor malokaterega. Samo eno njeno lastnost moramo še povdariti. Dandanes, in tako je bilo menda zmeraj,

dobimo zelo težko ljudi, ki bi ne imeli te žilice v sebi, da ne bi o bližnjem govorili vseh mogočih reči, seveda veliko raje slabih, kakor pa dobrih. Smo pač takšni, da vidimo napake na našem bližnjem, sami na sebi jih pa nič kaj radi ne vidimo. O pokojni Franji Perničevi se je pa velikokrat reklo in trdilo, da je še niso slišali opravljati ali obrekovati ali pa sploh slabo govoriti o bližnjem. Če ni vedela o bližnjem ničesar dobrega povedati, je raje molčala. „Bo že Bog sodil človeka, te pravice nimamo mi ljudje,“ je govorila. Vse je znala odpustiti in ni imela sovražnika.

Uverjeni smo, da si bo marsikdo mislil, no, kaj je pa pač imela od takšnega življenja. Res njeno življenje ni bilo takšno, kakršnega bi smatral moderni človek za idealno, a lahko rečemo, da je bilo prav takšno življenje njej v veliko srečo in zadovoljstvo in v srečo mnogim drugim, predvsem revežem in siromakom. Uverjeni smo tudi, da ji je Vsemogočni ravno takšno njeno življenje bogato poplačal. Pokoj njeni duši. Njen svetel zgled nehlinjene in pristne pobožnosti bo pa še dolgo med nami svetel in nepozabljen.

O prireditvah s plesom ob cerkv. slovesnostih

Dogaja se, da prirerajo razna društva pa tudi posamezniki ob cerkvenih slovesnostih, zlasti ob žegnanjih veselice in prireditve s plesom. Vsak verni katoličan mora uvideti, da je taka veselica ali prireditev na dan, ko se vrši cerkvena slovesnost, zelo neprimerna. Večkrat se sliši tudi očitke, kot da bi cerkvene slovesnosti dajale ljudem priliko in povod za pijančevanje in nečistovanje. Proti tem razvadam se ljubljanski škofijski ordinariat že dolgo vrsto let bori. Tako je pred 35 leti prepovedal žegnanje, ako bi se isti dan vršila veselica s plesom. To prepoved je pozneje še ponovila 2. ljubljanska sinoda. Ker pa se dogaja, da se kljub tej prepovedi vrše plesi na dan cerkvenega žegnanja, zato v skrbi za Vaše duše in za dostojanstvo cerkvenih slovesnosti

DOLOČAM TOLE:

1. Pri podružnicah se dovoli žegnanje le pod pogojem, da izjavita pred krajevnim župnikom ali njegovim namestnikom ključarja dotične podružnice, oziroma če sta ta dva zadržana, druge verodostojne osebe, da se za dan cerkvenega žegnanja v vasi in v soseski ne pripravlja ples ali prireditev s plesom. To izjavo mora župnik dobiti vsaj osem dni pred žegnanjem. Ako župnik te izjave ne dobi, se tisto žegnanje pri podružnici ne sme vršiti. Gg. župniki se morajo te določbe strogo držati.
2. Ako bi katero društvo ali posameznik kljub tej izjavi priredil ples na dan, ko je v kraju žegnanje, in bi se ples tudi vršil, potem v naslednjem letu pod nobenim pogojem ne bo tam žegnanja. Odločba je strogo obvezna.
3. Ako prirede ples tuji ljudje, domačini pa se ga v večjem številu ne udeležijo, se sme vršiti žegnanje v naslednjem letu.
4. Prosim vsa društva in posameznike, da ne prirejajo plesnih prireditev na dan, ko je žegnanje pri župni cerkvi.
5. Škofijski ordinariat bo prepovedal kakršnokoli izredno cerkveno slovesnost, ako se bo izrabljala za prireditev s plesom.
6. Slovesna blagoslovitev doma, zastave in podobno se ne bo dovolila nobenemu društvu, ako ne bo dalo zagotovila, da na dan blagoslovitve ne bo priredilo plesa.
7. Gg. dušni pastirji naj te določbe vsako leto vernikom s prižnice preberejo.
8. Gg. župnikom naročam, naj sproti obveste škofijski ordinariat, ako bi se na dan cerkvene slovesnosti vršila prireditev s plesom.

V Ljubljani, dne 15. junija 1935.

† Gregorij, škof.

Govori in petje pri pogrebi. Uradni list ljubljanske škofije „Škofij. list“ prinaša v majniš. številki glede govorov in petja pri pogrebi sledeča navodila: Dogaja se da pri pogrebi govore na cerkven. pokopališču govorniki, ne da bi prej to javili cerkveni oblasti. Po kan. 1211 cerkv. zakonika pa morajo škofje in župniki oz. poklicani cerkveni predstojniki skrbeti, da v pogrebnih govorih ne bo ničesar, kar bi se ne strinjalo s katoliško vero ali pieteto. Zato se določa sledeče: Kdor namerava na cerkvenem pokopališču govoriti, mora dobiti za to od pristojnega župnika dovoljenje. Če župnik oz. dotični predstojnik smatra za potrebno, more zahtevati tudi spisan govor. Na temelju napovedbe vsebine govora ali spisa se dá dovoljenje za govor. ako so izpolnjeni pogoji zgoraj navedenega kanona. Župnik naj tudi, kadar se mu zdi potrebno, vpraša onega, ki pride pogreb naročat, če bo morda kdo govoril na pokopališču. V primeru, da bo kdo govoril, naroči župnik, naj pride govornik do njega. Župnik se potem ravna, kakor je zgoraj povedano. Ko bi kdo govoril na pokopališču, ne da bi se bil prej oglasil pri župniku oz. dotičnem predstojniku, naj se dogodek naznani na škof. ordinariat, da bo ta ukrenil, kar bo v smislu določil cerkvenega prava potrebno. Iste določbe veljajo za govore med pogrebnim sprevodom. — Dogaja se tudi, da se pri pogrebnih sprevodih pojo pesmi, ki se v jih izpušča beseda Bog, in pesmi, katerih besedilo ni primerno za cerkveni pogreb, ki je verski obred. Zato se odreja, da velja gornje določilo tudi glede pesmi pri pogrebi. Župnik ali dotični predstojnik naj vselej poizve, katere pesmi se bodo pele in kakšno je njih besedilo. Ako bi se besedilo ne strinjalo s katoliško vero ali pieteto, naj se ravna, kakor je določeno glede govorov. — V Ljubljani, dne 4. maja 1935. — Gregorij, škof.

Kakor smo že oznanili v župni cerkvi, naj vsakdo, ki bi želel govoriti ob kakem cerkvenem pogrebu, predloži župnemu uradu spisan govor ali vsaj vsebino govora, na podlagi vpogleda v vsebino govora se bo radevolje dalo dovoljenje za govor.

Župnija Kranj

Oznanila za avgust

2. Prvi petek v mesecu, ob 6. sv. maša z blagoslovom.
 3. Obletnica po pok. župniku Ivanu Šifrerju.
 4. VIII. ned. po binkoštih prva nedelja v avgustu, ob 6. sv. m. z blagoslovom, pred 6. sv. mašo mesečno sv. obhajilo za moške. Porcijunkula.
- Porcijunkulski odpustki se morejo dobiti v župni cerkvi od sobote 3. avgusta opoldan do polnoči v nedeljo 4. avg. Prejmejo se popolni odpustki vsakokrat, kadar kdo obiše župno cerkev in v njej moli v papežev namen po 6 krat očenaš, zdrava Marija in čast bodi, če je prejel te dni sv. zakramente; spoved je mogoče opraviti teden prej. Porcijunkulski odpustki se morejo nakloniti dušam v vicah. Spovedovalo se bo v župni cerkvi v petek, soboto in nedeljo.

5. Sv. Ožbolt, patron podružne cerkve v Čirčičah, ob 6. tam soseskina sv. maša.

9. Smrtni dan pok. dekana A. Koblarja.

11. IX. ned. po bink., doma služba božja ob 6., 8., 10.30, ob 10. v Čirčičah in tam med mašo darovanje za cerkev.

14. Vigilija k prazniku Mar. Vnebovzetja, strogi post.

15. Marijino Vnebovzetje, zapovedan praznik, ob 6. sv. m. z enim in ob 10.30 peta sv. maša z dvema blagoslovoma.

Na Premskovem god cerkvene patrone, sv. m. ob 6. in ob 10. peta sv. maša, ob 6. in 10. darovanje za cerkev.

16. Sv. Rok, na Pungratu sv. maša ob 6. in ob 9. z blagoslovom.

18. X. ned. po bink. ob 10. sv. maša na Hujah, doma po navadi.

24. Sv. Jernej, ap. ob 6. soseskina sv. maša na Rupci.

25. XI. ned. po bink. doma služba božja po navadi, ob 10. na Rupci.

Poročeni pari

1. Vreček Franc, posestnik, Šenčur 34 in Svetelj Marija, hči kočarja, Šenčur 82, poročena 28. aprila.

2. Vovk Oto, portir, Hotel Jelen, Pravst Angela roj. Črnologar, zasebnica, Struževo, poročena 12. maja.

3. Hajnrihar Stanislav, posestnik industrijalec, Trata št. 1 in Andrašič Viktorija, hči veletrgovca in posest., Kranj, Mencingerjev trg št. 5, poročena 12. maja.

4. Vitez Jakob, skladiščnik, Premskovo 112, in Turšič Antonija, služkinja, Vidovdanska cesta št. 2, poročena 19. maja.

5. Luskovec Franc, čevljarski pom., Šenčur 184 in Kozjek Marijana, tov. delavka, Klanec št. 50, poročena 19. maja.

6. Premrov Alojzij, žand. podnarednik v pok. Kopalniška ul. 5 in Hruševar Franciška, zasebnica, Kopalniška ul. 5, poročena 22. maja.

7. Porenta Anton, posestnik, Sp. Bitinj, Delavec Marijana, hči pos. Cerklje, poročena 26. maja.

8. Dr. Pompe Leon, sodnik, Laško in Savnik Viktorija, hči veletrgovca, Mestni trg 1, poročena 2. junija.

9. Rauter Ferdinand, priv. uradnik, Strossmayerjev trg 1 in Weinberger Štefanija, priv. uradnica, Puharjeva ul. 10, poročena 30. maja na Brezjah.

10. Šifrer Franc, trgovec in pos. Mestni trg 110 in Soklič Karla, trgovska sotrudnica, Pot na kolodvor 3, poročena na Brezjah 5. junija.

11. Jagodic Franc, mesarski pomočnik, Ljubljanska cesta 7 in Metelko Neža, sobarica, Mestni trg 1, poročena 9. junija.

12. Ješe Simon, dimnikarski pom., Tržič in Žnidaršič Rozalija, delavka, Na skali 4, poročena 9. junija ni Raki.

13. Lombar Jožef, sin polzemljaka, Olševik in Sušnik Franciška, služkinja, Sp. Besnica, poročena 16. junija.

14. Vindišar Matevž, pos., Zg. Tenetiše in Brešar Ana, hči zemljaka, Čirčiče št. 11, poročena 19. junija.

15. Rogelj Anton, čevljarški pom. Premskovo, 62 in Kolman Pavla, delavka, Premskovo 148., poročena 22. junija.

16. Luznar Franc, krojač, Klanec 16 in Aljančič Angela, delavka, Blejska cesta, poročena 30. junija.

17. Rodionov Vladimir, akademik, Kranj, Mestni trg 2 in De Monte Marija, akademičarka, Ljubljana, poročena 29. junija.

Župnija Šmartin pri Kranju

Oznanila za mesec avgust

1. avg. Zvečer ob 1/27 molitvena ura.

2. avg. Prvi petek, sv. maša pri altarju srca Jezusovega.

4. avg. 8. nedelja po bink. Popoldne po litanijah shod tretjega reda, porcijunkulski odpustki, spoved za može in fante.

11. avg. 9. nedelja po bink., božja služba po navadi.

15. av. Vnebovzetje Marije Device. Zjutraj služba božja z blagoslovom, ob 9. peta sv. maša, popoldan ob dveh pete litanije Matere Božje, zjutraj vesoljna odveza.

18. avg. 10. nedelja po bink. Zjutraj in ob 9. služba božja v župni cerkvi, ob 9. tudi pri Sv. Joštu.

24. avg. Sv. Jernej, ob 8. sv. maša v Stražišču za sososko.

25. avg. 11. nedelja po bink. Služba božja zjutraj ob 6. in ob 9. v farni cerkvi, ob 9. tudi pri sv. Uršuli v Sred. Bitnju.

Poročeni

14. julija Žirovnik Janez, posestnik v Voklem in Roza Češnovar, tov. del. poročena v Ljubljani.

28. julija Ambrož Anton, hišar v Stražišču in Daniela Kobal, poročena v Bohinjski Bistrici.

Umri

Anton Kalan, zak. sin posestnika, umrl na Bregu 7. julija star en mesec.

Janez Žargar, delavec star 75. let, umrl v Sred. Bitnju 8. julija.

Razno

Portal župne cerkve je renoviran. Bil je skrajno zanemarjen, obstojala je velika nevarnost, da pade kak kamen iz portala, kar bi bilo lahko povzročilo veliko nesrečo. Ko so kamnoseki postavili oder, so opazili, da se je velik kamen na portalu komaj še malo držal zidu in bi bil pri prvem malem tresljaju padel na tla. Če bi se bilo kaj takega zgodilo med službo božjo, ko ljudje stoje pred vrati, bi bil kamen lahko koga ubil. Renovacijo portala je izvršil kamnoseški mojster v Kranju R. Jeglič, delo je kar lepo izvršeno in je sedaj portal kakor nov. Ker je bilo v portalu nekaj zelenega kamna, ki ni spadal po svoji barvi k drugemu, je bilo treba nekaj kosov napraviti čisto novih, kar je bilo pa še mo-

goče ohraniti, se je zalilo in dopolnilo z angleškim cementom. Nova vrata, nove veternice in renovirani portal napravijo kar dostojen utis. S popravo portala so končana najnujnejša popravila pri župni cerkvi.

Duh. svetnik Fr. Pokorn:

Kranjski župniki

58. Janez od Boga Reš, mestni župnik in dekan, umeščen dne 10. oktobra 1858, je modro vladal župnijo in dekanat do svoje nagle smrti dne 17. marca 1874, zadet od kapi. Mrtvega so našli popoldne ob 4 v njegovi sobi. — Rodil se je v Kovorju pri Trziču dne 6. marca 1804. (Ljubljanski šematizem 1892.) — Oče mu je bil usnjarski pomočnik Janez, mati pa Marija, roj. Ambrožič iz Trziča, kamor so se kmalu po rojstvu Janeza preselili tudi starši ter si osvojili hišo pri „Lipničanu“ št. 149, poznejši čas št. 25, dandanes pa št. 4 ob Ljubeljski cesti. Osnovne šole je obiskoval doma v Trziču, višje bogoslovje pa v Ljubljani, kjer je bil v mašnika posvečen že v 3. letu bogoslovja dne 26. avgusta 1828. Dovršivši bogoslovne nauke kot semeniščnik je prišel naslednje leto za kaplana v Boštanj, kjer je deloval od oktobra 1829 do novembra 1832, zadnje leto kot upravitelj župnije 7 mesecev.

Odtod se je preselil za kaplana v Predoslje, kjer je služboval eno leto in na Brdu dva meseca, odtam so ga prestavili v Ljubljano k Sv. Jakobu za mestnega kaplana in nemškega pridigarja meseca novembra 1833, kjer je svojo službo pohvalno vršil do meseca oktobra 1835. Preselil se je v ljubljansko stolnico sv. Nikolaja, kjer je opravljal isto službo z istim uspehom do leta 1848, ko je bil ustoličen za župnika v Polhovem gradu dne 12. februarja. Tukaj je pastiroval do 1. marca 1851 z enako gorečnostjo. Preselil se je za župnika in dekana v mesto Idrijo. Bil je tudi okrajni šolski nadzornik in častni konzistorijalni svetnik. Njegov prednik Kos in pa škof Wolf sta mu bila protektorja. Iskal je primeren prostor za župnišče, a ga ni našel, zato se je poslovil od Idrije.

Zaprosil je za izpraznjeni Kranj in ga je tudi dne 24. 9. 1858 prejel. Kot župnik in dekan ga je modro in resno vladal do svoje prezgodnje smrti dne 17. marca 1874. Čudno! Isti gospod, dr. Leonard Klofutar, poznejši prošt ljubljanske stolnice, ki ga je v lepem govoru predstavil kranjskim meščanom ob ustoličenju, ga je dobrih 15 let pozneje spremljal v žalostnem sprevodu in njegovo truplo izročil materi zemlji.

Reš je bil mož majhne, krepke postave, rejen, ne debel, rdečega obraza, pa belih las. Bil je miroljuben človek, ni imel nobenih zaprek, lep človek, finih form. Znal se je v vseh družbah prav obnašati, nosil je kavnice, malokdo bi mislil, da je kmet, po hišah pa ni hodil na obiske.

Njegova podoba se je vtisnila v spomin vsakemu, ki ga je prvič videl. Na kamnitem križu nad njegovim grobom beremo te-le preproste besede, katere si je pokojnik sam napisal: „Janez Reš, dekan, počiva tukaj in se priporoča v pobožni spomin.“